

Meddelad i Stockholm

KLAGANDE

AA

MOTPART

Lidingö stad

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten i Stockholms dom den 26 mars 2018
i mål nr 25142-17, se bilaga A (ej medtagen här)

SAKEN

Laglighetsprövning enligt kommunallagen

KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Kammarrätten avslår överklagandet.

YRKANDEN M.M.

AA yrkar att Kommunstyrelsen i Lidingö stads beslut den 9 oktober 2017 § 145 ska upphävas. Han för fram bl.a. följande. Kommunstyrelsen har felaktigt kopplat ihop bosättningslagen med ersättningstiden om 24 månader i lagen (2010:197) om etableringsinsatser för vissa nyanlända invandrare, etableringstiden. Att ställa upp en sådan tvåårsgräns har inte stöd i 5 § lagen (2016:38) om mottagande av vissa nyanlända invandrare för bosättning (bosättningslagen). De som blir utan bostad på grund av beslutet kan få hjälp genom socialtjänstlagen (2001:453) om de uppfyller kraven för det, men de kan då bli placerade i andra kommuner. Även de som inte får hjälp av socialtjänsten måste troligen söka sig till andra kommuner för att hitta bostad. Detta står i strid med bosättningslagen som tydligt anger att bosättning ska ske i kommunen. Lagen syftar till att fördela nyanlända mer jämnt över landet och till att förbättra mottagande och integration. Båda dessa syften kringgås med kommunstyrelsens beslut.

Lidingö stad anser att överklagandet ska avslås och för fram bl.a. följande. Lagstiftaren har överlåtit åt de enskilda kommunerna att lösa bosättningsfrågan på bästa sätt utifrån lokala förutsättningar och har medvetet valt att inte definiera begreppet bosättning närmare. Det finns ingen motsättning mellan bosättningslagen och socialtjänstlagen. De reglerar olika saker. Den beslutade ordningen överensstämmer med likställighetsprincipen som innebär att alla kommunmedlemmar ska behandlas lika om det inte finns sakliga skäl för något annat. Det finns sakliga skäl för att tillhandahålla bostad åt gruppen nyanlända under etableringstiden, men därefter bör alla Lidingöbor behandlas lika i enlighet med nämnda princip. Kommunstyrelsen har inte beslutat att nyanlända som sägs upp från sina bostäder ska placeras utanför kommunens gränser.

SKÄLEN FÖR KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Frågan som kammarrätten ska pröva är om Lidingö stads beslut – att alla bostadskontrakt för bostäder till nyanlända som har anvisats till kommunen från och med den 1 mars 2016 ska sägas upp i samband med etableringstidens utgång – strider mot bosättningslagen på det sätt som AA har gjort gällande.

I 5 § bosättningslagen anges att en kommun är skyldig att efter anvisning ta emot en nyanländ för bosättning i kommunen.

Kammarrätten konstaterar att vad som avses med att ta emot en nyanländ för bosättning i kommunen inte framgår av lagtexten. Det framgår inte heller i vilken utsträckning anvisade kommuner är skyldiga att tillhandahålla de nyanlända bostäder eller hur bosättningen ska ordnas.

I förarbetena till bosättningslagen (prop. 2015/16:54 s. 18) uttalade regeringen följande. Intentionen är att kommunerna i så stor utsträckning som möjligt bör erbjuda de nyanlända som omfattas av anvisningar permanenta bostäder. Det kan dock inte uteslutas att kommuner kommer att bli tvungna att erbjuda tillfälliga bostäder för att kunna fullgöra sin skyldighet. För att inte begränsa den flexibilitet som är nödvändig för att kommunerna vid behov ska kunna erbjuda boenden av mer tillfällig karaktär bedömer regeringen att det inte är lämpligt att i lagen reglera vilken typ av boende som avses.

Med hänsyn till hur lagen är utformad och det som anges i förarbetena anser kammarrätten att bosättningslagen inte ställer upp något hinder mot att en kommun erbjuder boenden som endast är tillfälliga till nyanlända som anvisas. Kommunstyrelsens beslut kan därför inte anses strida mot den skyldighet att ta emot nyanlända för bosättning i kommunen som följer av bosättningslagen. Det som AA har fört fram om att beslutet kan leda till att

de vars bostadskontrakt sägs upp kan komma att placeras utanför kommunen med stöd av socialtjänstlagen medför ingen annan bedömning.

Kammarrätten instämmer därmed i förvaltningsrättens bedömning att kommunstyrelsens beslut inte strider mot lag eller annan författning. Överklagandet ska därför avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B (ej medtagen här).

Eva-Lotta Hedin
lagman
ordförande

Anders Jonsson
kammarrättsråd

Benny Lindholm
tf. assessor
referent

De särskilda ledamöterna Helena Linde och Helena Meier har också deltagit i avgörandet.

Madeleine Sjödin
fiskal
föredragande